

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ❁ ПЛАСТОВОГО ❁ НОВАЦТВА

Ч. 10 (121)

ГРУДЕНЬ

1966

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Педагоге Колегія:

пл. сен. Леся Храплива,

ст. пл. Світляна Луцька,

ст. пл. Іриней Юрчук

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A

New York 10009, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина

на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.

New York 10003, N. Y.

140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т :

Їде, їде Миколай	1
Володимир Мацьків:	
Колядники	2
Наше Свято Книжки	6
Іван Франко:	
Під оборогом	7
— Галло! Говорить мишка!	11
Сестричка Надя:	
Нова вмілість Ярка	12
З новацького світу	17

УВАГА!

УВАГА!

ЧИ ВАШ РІЙ ВЖЕ ВІДНОВИВ ПЕРЕДПЛАТУ НА „ГОТУЙСЬ”

НА 1967 РІК?

ЦЕ ВЖЕ МІСЯЦЬ ГРУДЕНЬ — ЧАС ПОДУМАТИ ПРО

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ!

**МІСЯЦІ ЛИСТОПАД
ТА ГРУДЕНЬ ЦЬОГО
РОКУ — ЦЕ
ДВОМІСЯЧНИК
УКРАЇНСЬКОЇ ДИТЯЧОЇ
КНИЖКИ!**

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 10 (121)

Грудень

1966

Мал. Наталка Горалевська

Іде, їде Миколай!
Білі, білі коні...
Слухає тихенько гай,
Як дзвіночки дзвонять.

Задзвонив дзвінок один,
Там і другий дзвонить:
— Тут живе послухний син,
— Там чемненька доня.

— Пильний учень тут живе!
Третій так голосить.
— Дружам той усе дає,
Хто про що попросить.

Слухає дзвіночків гай
В білій, білій шаті...
Знає, знає Миколай
Де б то гостювати:

Де нечемні діточки,
Там дзвінок не грає.
Не дари — а різочки
Чортик там лишає.

Володимир Мацьків

КОЛЯДНИКИ

Був Святий Вечір. Саме кінчалася вечеря і Мати збиралася роздавати нам горіхи. Враз на подвір'ї загавкав наш собака і перед хатою затупало кільканадцять ніг, оббиваючи сніг зі взуття.

— Колядники йдуть! — сказав Тато.

За хвилинку відчинилися двері і до хати ввійшли колядники з вертепом, починаючи зразу коляду „Бог Предвічний”.

Один з колядників підставив стілець під вертеп, що його держали два хлопці. Вертеп виглядав неначе мала церковця, збудована з тоненьких дощочок та барвного паперу. Один з хлопців засвітив малі свічечки у вертепі і ми з братом побачили, що в вертепі було два поверхи. На горішньому поверсі були малі фігурки Божої Матері, Святого Йосифа та Ісуса, янголиків, пастушків та трьох царів. Зовсім такі самі, як можна їх бачити тепер у деяких церквах. Зате на долішньому поверсі не було нічого. Він був подібний до малої сцени, тільки в підлозі були подовгасті вирізи.

Закінчивши коляду, колядники склали побажання нашій родині, а один з колядників запросив нас усіх приглядатися представленню у вертепі.

Ми з братом присунулися зовсім близько. А там з'явився Ірод, така лялька, та почав вихвалитися, який він могутній та сильний, який багатий та щасливий. По хвилині з'явилися три царі та пита-ли Ірода, де народився новий Цар Світа, бо вони побачили на небі ясну зірку і йдучи за нею дійшли аж сюди. Вони хочуть поклонитися новонародженому Цареві та скласти Йому свої дари.

Ірод не знав, що відповісти на те, та покликав свого мудрця, а цей розказав, що в книгах написано, що Месія народиться в Вифлеємі.

Царі подякували та відійшли, а Ірод дуже засмутився. За хвилину до нього прибіг чортик та почав намовляти, щоб Ірод убив маленького Ісуса. З'являється і янгол та просить Ірода, щоб не робив нічого злого Божому Дитяті. Воно ж йому ніяк не загрожує. Та Ірод не хоче його слухати. Він ходить сюди й туди та не знає, що йому

робити. Врешті кличе військового старшину та дає наказ вислати до Вифлеєму відділ війська, щоб повбивати там всіх маленьких дітей.

Тоді Ірод неначе вспокоюється, а чорт у кутку аж скаче з радості.

Аж тут нараз приходить Смерть з косою та звіщає Іродові, що йому прийдеться відповісти за його гріхи. Ісуса вояки не вбили, бо Він вже далеко. А за невинну смерть дітей Ірод теж мусить вмерти. Як Смерть замахнулася косою, то зовсім відтяла Іродові голову.

На цьому покінчили виставу в вертепі та погасили свічки. Аж ось з-за вертепу виходить жид, (перебраний хлопець) витягає з-під поли великий мішок та починає говорити так смішно, що ми аж захлиналися сміхом:

— Мій бідний Сура таке дуже хворе, що ледве не вмере. Воно було б здорове, але нема грошей, а воно любить багато-багато грошей. Всыпте в мішок грошенят, то мій Сурця зараз з радості виздоровіє!

Так приступав до кожного та приговорював про свою Сурцю, поки не поклали йому грошей у торбу. А тоді з-за вертепу вийшов козак та прогнав жида.

Після цього всі ще раз заколядували „Вселенная веселися” та вийшли з хати.

**

Від того часу проминуло вже багато літ. Побачив я чимало країн та людей. Пережив чимало різних пригод. Багато чого вже й призабулося. Але того, як бачив я вертеп восьмилітнім хлопцем, ніяк не можу забути. Подія ця виринає в моїй пам'яті завжди тоді, коли готуємося зустрічати Свят-Вечір.

„ГОТУЙСЬ” ПИТАЄ: — ХОЧЕТЕ, ЩОБ Я ПРИХОДИВ ДО ВАС? ЯКЩО ТАК, ВІДНОВІТЬ ЯКНАЙШВИДШЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Мал. Оксана Борис

НАШЕ СВЯТО КНИЖКИ

(Як вже знаєте з листа Мишки-Гризикнижки в „Готуйсь” за листопад, ці два місяці цього року, листопад та грудень, це Двомісячник Української Дитячої Книжки. В ньому будуть влаштовувати дні або свята Книжки. Ось тут маєте віршик-запрошення на таке свято, що його влаштовує рій новажок).

Приготували ми свято,
І сестричка і наш рій:
Несподіванок багато,
Скільки ж радощів і мрій!

Вже Мама нам шиють строї,
А які чудові — ах!
Ми будемо — ці герої,
Що змальовані в книжках.

Буде й Мишка-Гризикнижка,
Нечитальник — бурій Кіт,
Це кажу вам тільки нишком,
Ви ж — поглянути прийдіть!

І лотерія в нас буде,
А хто щастя має з вас,
Книгу ось-яку здобуде,
Щоб читати її весь час!

Буде й виставка книжкова,
Ну і ярмарок немов.
Ви купуйте всі здорові,
Ми вам радо продамо!

Книжку ми дамо цікаву,
Українську, гарну вам,
Щоб читали ви на славу
І щоб дякували нам.

Вас ця книжка причарує,
Поведе в країну мрій...
Отак ми вам готуєм:
І сестричка і наш рій!

Іван Франко

ПІД ОБОРОГОМ

Так виглядав наш славний
поет Іван Франко,
коли був ще малим
хлопцем.

Все новацтво знає, що цього року вшановуємо 110-ліття народин та 50-ліття смерти великого українського письменника й поета Івана Франка. Іван Франко жив на селі, коли був малим хлопчиком. Він був дуже цікавий до всього, і коли ще був малий, пережив багато пригод. Він описав їх у книжечці „Малий Мирон”. Коли він пише про „Мирона”, то пише про себе самого. Тут подаємо уривки оповідання про те, як малий Іван Франко „відігнав” градову хмару, що грозила селові великим нещастям. Коли град побив би збіжжя на полі, люди не мали б що їсти весь рік.

В неділю після полудня Мирон заліз на оборіг — це такий склад на сіно (суху траву) накритий дахом на зотирьох стовпах-оборожинах. Тут позинається наше оповідання:

Поволі картина змінилася.

Досі лиш над Ділом¹⁾ мигали червоні блискавки, немов невидимі руки перекидалися там розпеченими залізними штабами²⁾. Та тепер нараз потемніло. І рівночасно ревнули немов сотні громів, немов тисячі гарматніх вистрілів. І затряслася земля. І Миронові бачилося, що оборіг із сіном і з оборожинами з жаху підскочив на сяжень³⁾ від землі і зараз же сів на своє місце та готов зараз же завалитися на бік.

Але за першим ударом швидко наступив другий, третій. Блискавки бігли з різних сторін до середини неба, саме до місця, під яким

стояв оборіг. Вихор клав на землю збіжжя, ламав гіляки дерев. Мирон лежав на сіні не чуючи нічого, не бачачи нічого, і тільки витріщав оченята, затикав долонями вуха і силкувався, силкувався щось пригадати собі.

Він не боявся і ця думка, що ось грім може вдарити в оборіг і вбити його, якось не постала в його голові. Так само він не боявся ані реву бурі, ані гуркоту громів. Його голова працювала сильно, уява мучилася, щоб пригадати щось, та про те не могла пригадати.

— Що то я мав? Що то я мав? — белькотіли несвідомо уста, тим часом, як долоні щосили затикали вуха, щоб їх не оглушив шалений рик громів та рев бурі. Аж нова блискавка допомогла його уяві. Раптом він зрозумів, чому йому страшно. Мирон зрозумів усе та відразу. Блискавка показала йому ясно широкі поля, покриті ось-ось уже допілим житом, колосистою пшеницею, вівсом, конюшиною⁴⁾, сіножаті⁵⁾, покриті травами, і все те аж прилягає до землі під шаленими подувами вітру, хилиться, кланяється, молиться, благає:

— Пощади нас! Пощади нас!

І його уява бачить, як страшний велетень там, угорі, кривиться злобно і реве своїм страшним голосом:

— Га, га, га! Ось я вас зараз! Ось я вас зараз!

Мирон чує, що ще хвилинка, ще один удар грому і бухне смертельна градова злива, і застогне земля і все живе на ній повалиться додолу. І Мирон простягає обидві руки поза острішок⁶⁾ оборога і щосили кричить:

— Не смій! Не смій! Тут тобі не місце!

Замість сподіваного страшного грому чути лиш глухе воркотіння, сердитий гуркіт велетня.

— Не смій! Я кажу тобі, не смій! — кричить малий Мирон, грозячи кулаками догори. Вітер на берегах ріки свище, вищить, завиває, мов сердиться.

— Ні, не пуцу! Не смій тут розсипатися! — кричить Мирон, мов божевільний.

У хмарі, майже над головою Мирона, почувся страшний гуркіт та клекіт.

— Не пуцу! Не пуцу! — кричав Мирон. — Даремно гроиш! Я не боюсь тебе! Мусиш слухати мене! Вертай назад! На гори на Діли!

Хлопець піднявся на коліна. Його лице горіло, очі горіли, в висках⁷⁾ стукала кров. А хмара ось-ось трісне, ось-ось сповниться велетнева погроза.

Та малий Мирон і тепер не подався. Він чув, що якби послаб він тепер, опустил руки, знизив голос, найближча хвилинка принесе

Під таким саме оборогом сидів Іван Франко, коли малим хлопчиком пережив що дивну пригоду, що про неї тут читаєте. Тут, на світліні, в оборозі нема сіна, бо це вже рання весна. Бачите, що ще лежить сніг, але на даху сидять вже бузьки, що прилетіли з вирію, з теплих країн.

Влітку, коли накосили трави і висушили на сіно, складали це сіно в оборіг. Коли сіна було багато, дах оборога можна було підносити ще вище вгору, доки було треба.

спустошення на все село. Він чув, що його сили слабнуть, що руки й ноги вже похололи, як лід. Але він ще раз підняв голову догори, наставив обидва кулаки проти хмари і як міг найголосніше, кричав:

— На боки! На боки! На Радичів і на Панчужну*)! А тут не смій! Ані одного зеренця на ниви! Чуєш!

І в тій хвилині заторохтіли громи. Блискавки вдарили в середину градової хмари і та хмара розділилася в ту мить надвоє. Страшений вітер заревів та почав гнати одну її половину на Радичів, а другу на Панчужну. Ще хвилина і на ліс валилася градова туча. З лісу почувся глухий стогін, тріск, хрускіт дерев, ломіт валених гілок. Малий Мирон затрусився. Його сили були вичерпані. Він повалився на сіно, з його очей бризнули сльози, а з грудей видобувся сміх:

— Ха, ха, ха! Ха, ха, ха! А видиш! Я дужчий від тебе! Ти таки послухав мене! Мусів послухати! Мусів піти туди, куди я велів!

Під рев вітру, клекіт граду над лісом і шум дощу над оборогом чути було регіт знесиленого хлопця.

Поки ще буря перейшла, він з головою заритий у сіно запав у глибокий сон.

**
*

Вечоріло. Небо вже зовсім прочистилося, тільки далеко на сході стояла ще темна смуга хмари.

— Мироне, Мироне! — кликала Миронова Мати, ходячи по саду та оглядаючися довкола почервонілими від плачу очима. Вона

оббігала вже всі хати по селі, всі закамарки і сади. Батько і інші домашні порозбігалися по лісах, шукаючи Мирона.

Всі сусіди теж були затурбовані. Деякі й собі пішли шукати хлопця, інші потішали затурбовану Миронову Матір.

— Та не бійтеся, кумо⁹⁾ говорила Василюха, — тож не може бути, щоб він пішов у ліс.

— А не шукали ви в стодолі¹⁰⁾, під оборогом? Може захався де в сіно та заснув?

Мати вилізла на оборіг і в тій хвилині побачила Мирона, що спав заритий в сіні так, що здалеку зовсім не можна було добачити його.

В тій хвилині Мирон відкрив очі і побачив Матір.

— Але то мені снилося! . .

— Що, синку?

— Що над Ділом стояв велетень, чорний і страшний, а потім почав вилазити з-за Діла і хотів засипати градом усе наше село. І сердився страшенно.

— То, синку, справді туча була.

— Справді? І засипало поля градом?

— Ні, синку. Перегнало градову тучу, розірвало її надвоє. Одна частина висипалася на Радичів, друга на Панчужну. Не дай Боже, якби було висипало на поля, то було би витовкло все до кореня.

Мирон усміхнувся якимсь дивним сміхом:

— Це я зробив, Мамо, — мовив він.

Мама глянула на нього зачудованими очима:

— Ти, синку? Що ти таке зробив?

— Я не пустив граду на ниви.

— А це ти як зробив?

— Я боровся з тим велетнем. — З тим, що тяг із-за Діла градову хмару. Я спинив його. Я накричав на нього. Він сердився страшенно, але не міг переперти мене.

Мама всміхнулася і знов повеселіла.

— Це ж тобі снилося, синку.

— І я так гадав, Мамо, що снилося. Але коли справді була градова туча і коли справді град пішов на ліс, то це мені не снилося. Адить, я весь мокрий, так утомився. І руки мокрі зовсім, бо я держав їх виставлені на дощ.

— Навіщо, синку?

— А якби я був сховав хоч одну, то він був би переміг мене.

Мати знов усміхнулася, але в її очах заблищали сльози.

І в якимсь дивним, святочнім настрою обоє, зразу хлопця, а потім Мати злізли з оборога і мовчки пішли до хати.

ПОЯСНЕННЯ

- 1) Діл — гора в поблизу села Нагуєвич в Західній Україні, де народився і провів дитинство Іван Франко.
- 2) Штаби — пруги.
- 3) Сяжень — давня міра. Один сяжень це приблизно два ярди.
- 4) Жито, пшениця — збіжжя, що з муки з нього печуть хліб.
Овес — збіжжя, що з нього роблять кашу або вживають на пашу для худоби.
Коношина — листяста трава, що її вживають на пашу для худоби.
- 5) Сіножаті — поля покриті травою. Її косять і сушать на сіно.
- 6) Острішок — берег стріхи. Стріха це дах, критий солом'яними жмутами-снопами. Оборіг звичайно накривали саме таким дахом.
- 7) Виски — частини лиця збоку чола. Ними проходять великі жили, і коли ми схвильовані, чуємо як кров сильно б'ється в цих жилах.
- 8) Радичів та Панчужня — ліси біля Нагуєвич.
- 9) Кума — хрещена мати.
- 10) Стодола — будівля, де переховували збіжжя.

НЕ ЗАБУДЬТЕ ДОПОВНИТИ ВАШУ БІБЛІОТЕКУ НОВИМИ КНИЖКАМИ!

Дзінннь!
Галло! Говорить мишка!
— Так, вгадали: Гризикнижка!
Хочу тільки вас сьнчтати:
— Ви вплатили передплату?
За „Готуйсь"! Він вам знайомий!
Щоб прийшов з усім, що в ньому,
Щоб вас бавити і вчити,
Бачте, треба заплатити!
Він весь рік до вас приходив,
Розказав про всі пригоди:
Мандри Олеся й Оксани,
(Ви їх гарно описали),
Та про Ромка і Оленку,
Котай-малпочку маленьку.
І про Ксеню ви читали,
Міся, м'ячика і лялю...

А щоб в році, у новому
(Це вже шістдесят і сьомий!) —
Принесли „Готуйсь" ви в хату —
Відновляйте передплату!
Знаю: новаки ви жвавi,
І до праці й до забави,
Отже певно вже післали
Передплату для журналу.
Коли так — живіть здорові!
Близько січень — прийду знову!
Коли ж ви не заплатили —
Поснішайте, скільки сили!
Заплатіть швиденько, скоро,
Бо як ні — буде вам сором!
Уважайте ж! Січень близько!
Процавайте!

Ваша Мишка

НОВА ВМІЛІСТЬ ЯРКА

Ярко любить читати. Він ще тільки в четвертій класі, але читає куди краще, як деякі учні з п'ятої. А знаєте, чому Ярко так добре читає? Бо багато читає. Він має свою власну бібліотеку, а в ній багато книжок. І українських і англійських. Та Яркові й цих книжок мало, він вже прочитав їх усі. Ярко часто відвідує своїх друзів з роя „Рисі”, а часом позичає собі книжки в них. Дивно вам, що тільки часом? Це того, що Яркові друзі не люблять читати і в них дома небагато книжок.

Та Ярко позичає собі теж книжки в міській бібліотеці, а знов українські в бібліотеці того товариства, що до нього належить його Батько. А над усе любить Ярко заходити в українську книгарню. Там оглядає всі

книжечки на полицях і шукає нових. Коли знайде якусь не дуже дорогую книжку, зразу купує її сам. А якщо книжка дорожча, старанно записує собі назву та автора у своєму записнику і показує Татові. Тато вже розуміє, що це означає, і тоді на найближчі іменини чи уродини Ярко дістає цю книжечку.

Тітка Галя й вуйко Осип теж знають, що Ярко любить книжки і коли приїзджають, завжди привозять Яркові українську книжку. Часом спроваджують її аж з Німеччини, Австралії чи Англії, бо там теж друкують гарні українські книжки.

Одного разу вуйко приїхав та привіз Яркові малий даруночок. Ярко зразу пізнав, що це книжка, але справді зрадів аж тоді, коли відчинив її: книжка була

така гарна, що Ярکو покинув гостей та став її розглядати. Це була ця історія України для дітей, що про неї чув від Батька: „Слава не поляже” — третій том Дитячої Енциклопедії. Ярکو кинувся вуйкові на шию й розцілював його на radoшах.

Того вечора Мама не могла допроситися Ярка, щоб ішов спати, так завзято він читав свою книж-

ку. Хоч книжечка мала всього 120 сторін, Ярко читав її цілий тиждень. Багато сторінок прочитував більше разів, щоб краще запам'ятати. Хотіли знати все про історію народу, що до нього належить. І справді, пізнав багато такого, про що досі й не думав: що крім гетьманів Хмельницького та Мазепи було в нас ще багато інших славних гетьманів. Що на Січі вибирали кошових отаманів, так, як тепер вибирають в Америці президентів. Навчився, якою зброєю воювали ко-

заки. А найзавзятіше шукав він вісток про Січ Запоріжську.

Одного разу Ярко побачив, як у пластовій домівці три юнаки заходилися біля дивної праці: витинали дерева з картону, шили шатра з полстна, будували будинки з коробок.

— Що ви робите? — спитав Ярко, мов заворожений.

— Будуємо модель пластового табору! — відповів один з юнаків.

Ярко довго й пильно приглядався їх роботі, а відтак обернувся на п'яті та побіг додому. Дома просидів не один день у своїй кімнаті при праці. Аж змайстрував модень Січі, що виглядала зовсім так, як малюнок у його книжці. Була там і церква і курені і частокіл і гармати. Були навіть козаки на конях. Ярко був дуже гордий на свою працю та радо показував її всім, хто лиш приходив у хату.

На наступних сходах рій

„Рисі” почав важку працю: майстрування шабель. Важко було дістати потрібні загнуті патики, отже вирізали шаблі з картону і кожен новак обліпив свою шаблю срібним папером. З тими шаблями вивели на станичному святі вправи до пісні: „Гей на горі там жінці жнуть, а попід горою, долом-долиною козаки йдуть”. Один братчик грав на фортепіяні, а всі новаци виконували вправу.

Вдалося Яркові навчитися на це свято теж і козацький танок з шаблею. На його щастя братчик вибрав трьох найвищих новаків з гнізда, а четвертому казав зголоситися добровільно — і Ярко зголосився.

Станичне свято випало гарно, а після нього братчик сказав:

— Ось ви вже пройшли три точки до вмілости Запорозця, а хто хоче здобути ще решту, хай прийде до мене в суботу!

Ярко вже не міг діждатися суботи. Братчик дає йому виписа-

ні на картці вимоги вмілости. Ярکو прочитав їх та аж усміхнувся: він знав відповіді майже на всі питання, завдяки вуйкові та книжці „Слава не поляже”. Ярکو навіть віддав картку братчикові та заявив, що він може вже відповісти. Братчик спитав про декількох гетьманів, казав нарисувати різні роди козацької зброї та старшинських відзнак. Далі Ярکو виспівав йому аж п'ять козацьких пісень. Тоді пішли обидва до карти України, що висіла на стіні. Ярکو зумів показати на ній всі міста, що про них розказувала книжка „Слава не поляже”. А тоді братчик вийняв з кишені коверту та подав Яркові:

— Тут знайдеш герби козацьких гетьманів. Навчися їх рисувати. На наступну суботу принеси мені ці рисунки та побачимо, скільки з цих гербів ти зумієш намалювати з пам'яті.

Минула й наступна субота, коли-то братчик просто з домівки

пішов до Ярка, щоб оглянути його модель Січі.

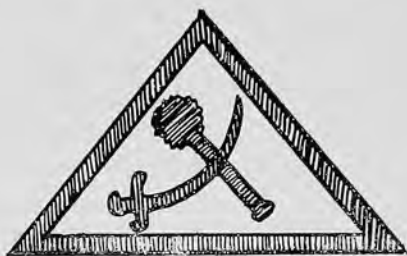
А на найближчій збірці гнізда Ярко дістав перший на все гніздо — відзначку вмілости „запорожця”.

Коли вже був „розхід”, новаци обступили братчика гніздового та стали допитуватися, як це сталося, що Ярко так швидко здобув цю вмілость. А братчик відповів: — До цього треба знати так багато, як знає Ярко. А щоб знати так багато — треба багато читати!

ВИМОГИ ВМІЛОСТИ ЗАПОРОЖЦЯ:

1. Новак знає 7 гетьманів та січових отаманів.
2. Викажеться рисунками всіх гетьманських гербів.
3. Знає 10 міст славних з історії козаччини.
4. Нарисує Січ, козацький табір, козака, татарина, коня, козацьку чайку, шаблю, гаківницю, гармату, самопали, пістолі, булаву, бунчук.
5. Збудує козацький табір, Січ.
6. Змайструє козацьку зброю нормальної величини.
7. Має козацький стрій (шаравари й вишиту сорочку).
8. Виконає з роєм одну вправу з шаблями і один танок.
9. Заспіває три пісні про козаків.

А БИЙТЕ ХЛЯПА!

Погляньте, що він наробив у попередньому числі, за листопад: з'їв підпис під малюнком до казочки Марусі Шевчук „Там, де країна квіток”. Малюнок цей малувала сестричка Ірка Красій, але Хляп не хотів, щоб новаки це знали. А на внутрішній сторінці обкладинки перемішав рядки в написі: „**МІСЯЦІ ЛИСТОПАД ТА ГРУДЕНЬ ЦЬОГО РОКУ — ЦЕ ДВОМІСЯЧНИК УКРАЇНСЬКОЇ ДИТЯЧОЇ КНИЖКИ! НЕ ЗАБУДЬТЕ ДОПОВНИТИ ВАШУ БІБЛОТЕКУ НОВИМИ КНИЖКАМИ!**” — та звичайно, що Хляп не хотів, щоб новаки таке читали!

ЧИ ЗНАЄТЕ, ЩО В ЧАС ДВОМІСЯЧНИКА УКРАЇНСЬКОЇ ДИТЯЧОЇ КНИЖКИ МОЖЕТЕ ЗАМОВИТИ 25 КНИЖЕЧОК ТІЛЬКИ ЗА \$ 20.00?! ЗАМОВЛЕННЯ ПЕРЕСИЛАЙТЕ ДО „ГОТУЙСЬ”!

Новак Теодор Бабяк з Канади пише:

Мій перший табір

Наш табір почався третього липня. Коли всі новаци стояли біля домівки та дожидали автобуса, я думав, що то я буду робити в таборі?

Коли автобус приїхав під домівку, братчики запакували наші валізки і ми всі поїхали в табір. Коли приїхали на місце, всі дуже раділи, бо це починалося Свято Весни. Коли воно покінчилося, приїхав братчик Роман Копач. Він був командант нашого табору продовж трьох тижнів. Командант Свята Весни був братчик М. Паньків. Братчик командант став моїм найкращим приятелем у таборі. Всі казали, що я Теодор Іван Бабяк — заступник команданта. Про це я говорив на останній ватрі в час нашого та-

борування. Свято Весни не подобалося мені, бо ми мали збірки „що п'ять хвилин”. А цього я дуже не любив. У таборі мав я товариша, що називався Данило Штуль. Він приїхав з Франції, де живе з батьками. Присмно було товаришувати з ним цілі два тижні. Данило гарно говорив по-українськи (ми казали на жарти „молотив”), і ми часто пустували разом під час співу.

Перші дні таборування були для мене сумні, бо я не мав ні свого ровера ні телевізора та скупав за домом. Однак пізніше я так полюбив табір, що важко було мені, відїздячи, розлучатися з ним. Тепер жду нетерпеливо другого року, коли то знов пічнеться наш гарний новацький табір.

Ваш новак Теодор Іван Бабяк

Новачка **Наталія Базюк** з роя „Соловейки” з Торонто написала ось такого віршика в пам'ять роковин Першого Листопада:

Дня першого листопада
Листочок жовтий із обох сторін
Упав із дерева на землю,
Щоб шелестіти під ногами юнаків
Під час війни за княжий Львів.
А дерево без листя чорне і пусте
Щороку нам пригадує про боротьбу за волю,
Про Листопад і княжий Львів
І кличе вас до бою.

Редакції „Готуйсь” цей віршик подобався і тому містить його. Пиши, Наталю, ще більше таких віршиків!

ЧИ ВИ ВЖЕ ВІДНОВИЛИ ПЕРЕДПЛАТУ НА 1967 РІК?

РОКОВИНИ ПЕРШОГО ЛИСТОПАДА НА ОСЕЛІ „ПИСАНИЙ КАМІНЬ”.

В неділю, дня 30 жовтня 1966 зібрались пластуни клівлендської Станиці на таборівій площі „Писаний Камінь”, щоб відсвяткувати роковини Першого Листопада. Був холодний, хмарний осінній день. Але коли довкруги ватри зійшлися юні пластуни та пролунав Пластовий Гимн, сонце не видержало та вийшло з-поза хмар, щоб поглянути, чого це зібралось наше юне братство. І роз'яснів ліс, що досі суворо й поважно поглядав на нас. Заграла бадьорість на обличчях наших пластунів. Здавалося, що вся природа святкує з нами цей величній день. Бо коли пронеслася по поляні пісня „Гуляє вітер з листям”, що її відспівали новаци роя „Соколи”, вітер справді зашелепотів жостим листям. Воно легесенько стелилось додолу і додавало ще більше настрою нашій інсценізації „Три

листочки”. Цю інсценізацію виконували новаци. Тарас Ковч, Марко Дубас, Петрусь Апостолук та Андрійко Возняк. Всі вони новаци з роя „Соколи”.

З цього святкування додаємо теж дві світлинки.

Такого листа прислав нам братчик **Нестор Іозбур** з Клівленду.

***

Новаки 5-го Гнізда з Клівленду вшансували рековини Першого Листопада на оселі „Писаний Камінь”. На світлинах бачите вгорі частину новаків цього гнізда, а внизу рій „Сокопи” при виконанні точки біля вогника.

ЗМАГАННЯ НОВАКІВ ІЗ БОФФАЛО В УКРАЇНОЗНАВСТВІ

Ми вже всі знаємо, що новаки із Боффало влаштовують щороку змагання в читанні українських книжок. Такі змагання тривають весь рік, а їх вислід проголошують на Святі Весни. Такі змагання відбулися і цього року і тут подаємо їх вислиди:

Перше місце — **Орест Цюлко**, прочитав 1950 сторінок (73 різні казки й оповідання).

Друге місце — **Гого Шишка**, прочитав 663 сторінки (5 більших книжок).

Третє місце — **Борис Лоза**, прочитав 691 сторінку (13 казок).

Четверте місце — **Олько Борачок**, прочитав 530 сторін (10 оповідань).

Дальші місця здобули такі змагуни:

Івась Яремко — 504 сторінки (7 книжок).

Андрійко Пришляк — 332 сторінки (7 книжок).

Івась Ганицький — 320 сторінок (19 казок).

Даньо Груб'як — 263 сторінки (19 казок).

Всі ці новаки дістали на Святі Весни гарні відзначки, даруночки, а перші три дістали позолочені трофеї.

А спитайте себе — скільки прочитаних сторінок українських книжок Ви могли б зголосити до змагання за останній рік?

Прогулянка новаків з Боффало на славний водопад Ніагару. Зліва до права стоять: Орко Цюлко, Андрійко Пришляк, Івась Яремко, братчик Андрій Якубовський, Андрійко Кулик, Даньо Груб'як, Олько Борачок, Гого Шишка, Борисик Лоза. Всі вони крім Андрійка Кулика брали участь у змагу в українознавстві і саме під час цієї прогулянки братчик роздав їм нагороди за успіхи у змагу.

НОВАЦЬКЕ ЛИСТУВАННЯ

„Готуйсь” за березень цього року розказав Вам, як здобувати вмiлiсть кореспондента. Пригадуєте? І ось один новак з Боффало справді нав'язав переписку з новаком з Австралії. Чи не цікаво буде Вам прочитати, що то вони один до одного писали?

Ось новак **Марко Павлишин** з Брізбену, Австралія, пише до новака **Ореста Цюлка** з Боффало, Північна Америка:

Дорогий Оресте!

Дуже дякую Тобі за листа та значки, вони дуже цікаві. Чи Ти сам збираєш їх, чи Твій брат?

Я пізнав Тебе теж у нашому „Готуйсь” та радий, що Ти назбирав стільки нагород. Я дуже люблю читати. Не знаю, чи Ти коли попав на книжку „Чмелик”. Це гарні спомини з подо-

рожі по світі. Герой споминів був теж і в Австралії, але від того часу (1913-1919) тут багато змінилося.

У Вас тепер вакації ну й табори; куди Ти вибираєшся?

Наша зима холодна, деколи вітряна, але дні соняшні.

Саме почалися іспити після другого очерку (у нас три очерки на рік) та буде один тиждень вільного.

Сподіюся, що Ти приємно проведеш вакації.

Щиро здоровлю Тебе!
Готуйсь!

Марко

Орест відповів йому:

Дорогий Марку!

Дуже дякую за листа і журнал. Постараюсь описати Тобі коротко мої вакації. Я був у лип-

Три новаци з Боффало — першуні в українознавстві. Зліва стоять: Орко Цьолко, Гоґо Шишка, Борисек Лоза.

ні три тижні в таборі на „Новому Соколі”. Наш табір називався „Юні каменярі”. Він мені дуже подобався. Просто з табору я поїхав з моєю Тіткою на один тиждень вакацій над озеро Ірі. Майже кожного дня ми купалися. Час проминув дуже скоро. В серпні їздив я з моїми Батьками в гори біля Джерел Саратоґа. Там дуже гарно. Там був такий „візок до ходження” (go cart) і я навчився ним їздити. Також є там гарний кінь та два пси: Босий і Аза. Звідтіля вибралися ми

на прогулянку до Східного Четгему, щоб оглянути пластові табори на оселі Вовча Тропа. Того самого дня ми були в Гантері, де оглядали дуже гарну українську церкву, збудовану в гуцульському стилі. Дорогою ми приглядалися скелястим горам Кетскілл. Тепер я знов у школі — в четвертій класі.

Дуже дякую Тобі за те, що Ти допоміг мені здобути вмлість кореспондента. Буду дуже радіти, коли і далі будеш зі мною переписуватися.

Здоровлю Тебе щиро —
Готуйсь!

Орест

І до листа Орест додав ще барвну світлину церковці в Гантері.

**
*

А знов новак Созонт Венгринович з Мельбурну написав до новака Гоґа Шишки у Боффало:

Готуйсь!

Сестричка Оксана передала мені вчора Твого листа. Я радію, що зможу написати листа до Тебе. Я називаюся Созонт Венгринович і мені 10 років. Мій рій називається „Вовчили”. Наш братчик називається Ігор. Він має своє авто і возить нас на прогулянки. Я був уже на п'ятьох таборах. Наша пластова площа називається „Сокіл”. Останній табір називався „Беркут”.

Я збираю поштові марки і якщо можеш, пришли мені амери-

канські. Я вишлю Тобі австралійські.

Готуйсь!

Созонт Венгринович

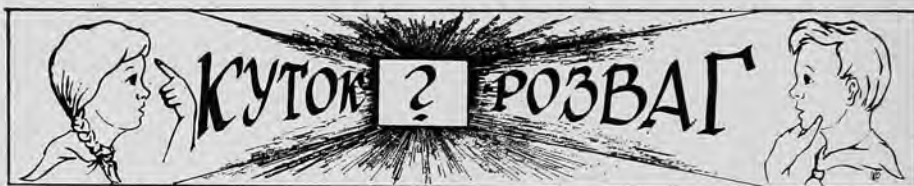
Погляньте, новаки, лиш на мапу, то побачите, як далеко від Боффало до Мельбурну! А ось наші новаки вміють переписуватися та дружити одні з одними

навіть і на таку віддаль! Чому і Вам не спробувати б?! Ось у „Готуйсь” за вересень Ви дістали адреси хлопців-українців із Франції; попробуйте хоч би до них написати! Але й іншими способами Ви зможете знайти адреси новаків у всьому світі — і побачите, як це цікаво переписуватися з ними!

Новачки з Мельбурну, Австралія, відсвяткували цього року враз зі своїми сестричками Свято Покрови Пречистої Диви Марії, дня 14 жовтня. На світлині бачите їх після свята.

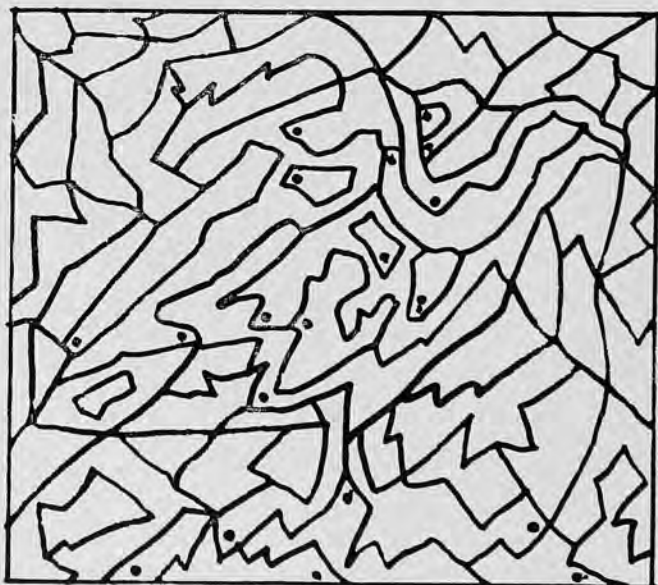
ПОГЛЯНЬТЕ НА КАЛЕНДАР — СКІЛЬКИ ЩЕ ДНІВ
ДО ПОЧАТКУ 1967 РОКУ — І СПІШІТЬ ВІДНОВИТИ
ПЕРЕДПЛАТУ НА „ГОТУЙСЬ”!

ЩО З ТОГО ВИЙДЕ?

(Подав братчик Ірко)

Спробуйте відгадати, що нарисоване на цьому малюнку? А якщо це було б важко зробити, то замалюйте олівцем всі поля, позначені чорними крапками, а тоді вже легко пізнаєте, що це таке. Після котрої новацької проби дістанете таку відзначку?

З ЯКИХ КОЛЯД ЦІ РЯДКИ?

Незабаром вже прийде Різдво Христове — час новацтву йти колядувати. Провірте, чи не забули Ви вже тих коляд, що вивчили минулого року! А щоб допомогти Вам у цьому, подаємо по кілька рядків з різних коляд, а Ви вгадайте, з яких саме:

Слава Богу заспіваймо,
Честь Сину Божому
І Панові нашому ...

Ірод вельми зажурився,
Що Христос-Цар народився ...

В яслах сповитий, поміж бидляти
Спочив на сіні Бог необнятий ...

Мал. Ірка Савойка

А віл стоїть трясеться,
Осел сумно пасеться ...

Глянь оком щирим,
О Божий Сину
На нашу землю,
На Україну ...

Щоб землю з небом
В одно злучити,
Христос родився — Славіте!

А ЩО ТУТ ЗАХОВАНЕ?

Ви вже нераз зустрічали в „Готуйсь” загадки, що в них треба шукати захованих слів у реченнях. Слово може бути сховане в якомусь іншому слові, як його частина, або складатися з кінця одного й початку наступного слова, або й навіть з трьох коротких слів. А в цих реченнях знайдіть слова, що в'яжуться з радісним святом, яке будемо незабаром обходити:

У вівторок Оля дасть мені книжку.

Мій ровер тепер попсований.

Школярі з двома вчителями йшли до музею.

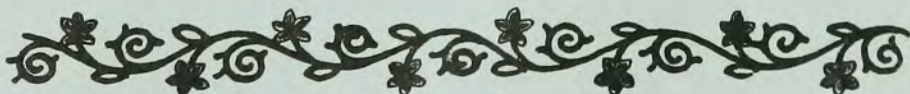
Рибалка розказував: — „Я линка малого як зловлю, зараз знов кидаю в воду”.

— Ромку, тягни ти тепер санки, бо я вже втомився!

Левко поховзнувся на вулиці, але дід ухопив його за руку і не дав впасти.

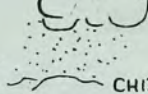
Ведмеда краще не зачіпати зимою, хай собі спить.

Ну? — Знайшли?! То пишіть швидко до „Готуйсь”!

Говарка Ксена

Внаб СНІЖОК і вмиць зібравшсь:

М'ЯЧИК,

МІСЬ і

ЛЯЛЯ,

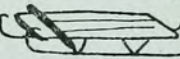
-отки взяли на Д-шка,

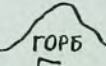

КОЖУШОК-и,

І пішли на прогулянку,

Бо нападав зранку.

Посідали на -гата,

Стали всі з ГОРБ - а з'їжджати.

Зачепилися об КАМІНЬ,

Май-бедєвх! - гори -ами!

З під снігу лиш видно ДОРІ...

Та не плачуть край ДОРІ-и,

Тільки кожне з них сміється,

Так, як НОВАКИ -ам годиться!